

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2013. gada 11. martā*

Pagaidu noregulējums — Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi pret Irānu — Līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana — Pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu — Steidzamības neesamība — Interesešu izsvēršana

Lieta T-110/12 R

Iranian Offshore Engineering & Construction Co., Teherāna (Irāna), ko pārstāv *J. Viñals Camallonga*, *L. Barriola Urruticoechea* un *J. Iriarte Ángel*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *P. Plaza García* un *V. Piessevaux*, pārstāvji,

atbildētāja,

par pieteikumu apturēt, pirmkārt, Padomes 2011. gada 1. decembra Lēmumu 2011/783/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 319, 71. lpp.), ciktāl prasītājas nosaukums ir iekļauts Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.), II pielikumā, un, otrkārt, Padomes 2011. gada 1. decembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1245/2011, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 319, 11. lpp.), kā arī Padomes 2012. gada 23. marta Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.) piemērošanu, ciktāl šīs regulas attiecas uz prasītāju.

VISPĀRĒJĀS TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Tiesvedības priekšvēsture, tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 1 Prasītāja – *Iranian Offshore Engineering & Construction Co.* – ir Irānas sabiedrība, kas ir specializējusies nostiprinātu vai pārvietojamu jūras un ostu iekārtu inženierijas nozarē.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

- 2 2010. gada 26. jūlijā Eiropas Savienības Padome pieņēma Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.). Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punktā ir paredzēts iesaldēt to personu un vienību, kuru saraksts ir ietverts šī paša lēmuma I un II pielikumā, līdzekļus un saimnieciskos resursus.
- 3 2010. gada 25. oktobrī pēc Lēmuma 2010/413 pieņemšanas Padome pieņēma Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007 (OV L 281, 1. lpp.). Regulas Nr. 961/2010 16. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēts iesaldēt to personu, vienību un struktūru, kuras uzskaitītas minētās regulas VIII pielikumā, līdzekļus un saimnieciskos resursus.
- 4 2011. gada 1. decembrī Padome pieņēma Lēmumu 2011/783/KĀDP, ar ko groza Lēmumu 2010/413 (OV L 319, 71. lpp.), ar ko tā tostarp ietvēra prasītājas nosaukumu to personu un vienību sarakstā, kuras uzskaitītas Lēmuma 2010/413 II pielikumā, pamatojot, ka tā ir “enerģētikas nozares [s]abiedrība, kas [ir] piedalījies urāna bagātināšanas objekta būvniecībā *Qom/Fordow*”, un ka uz to “attiec[a]s Apvienotās Karalistes, Itālijas un Spānijas eksporta aizliegums”.
- 5 2011. gada 1. decembrī Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1245/2011, ar kuru īsteno Regulu Nr. 961/2010 (OV L 319, 11. lpp.), ar ko tā tostarp ietvēra prasītājas nosaukumu sarakstā, kas ir iekļauts Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumā. Šajā ziņā norādītie pamati ir identiski tiem, ko Padome norādījusi Lēmumā 2011/783.
- 6 Padome 2011. gada 5. decembra vēstulē informēja prasītāju, ka pēc Lēmuma 2011/783 un Regulas Nr. 1245/2011 pieņemšanas tā ir iekļauta Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumā uzskaitīto personu un vienību sarakstā.
- 7 Padome 2012. gada 23. martā pieņēma Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošu pasākumu piemērošanu pret Irānu un Regulas Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.). Ar Regulu Nr. 267/2012 tika pagarināta prasītājas līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana. Šajā ziņā Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma I.B tabulas 85. rindā būtībā ir noteikti tie paši pamati, kas noteikti pielikumos, kas minēti Lēmuma 2011/783 1. pantā un Regulas Nr. 1245/2011 1. pantā (abi kopā turpmāk tekstā – “apstrīdētie tiesību akti”).
- 8 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 2. februārī, vēlāk iesniedzot replikas rakstu par prasījumu paplašināšanu, prasītāja cēla prasību, ar kuru tā būtībā lūdz atcelt apstrīdētos tiesību aktus, ciktāl tie uz to attiecas.
- 9 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 1. februārī, prasītāja iesniedza šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kurā tā Vispārējās tiesas priekšsēdētāju būtībā lūdz:
 - apturēt apstrīdēto tiesību aktu piemērošanu, ciktāl tie uz to attiecas, līdz Vispārējā tiesa būs lēmusi par pamatprasību;
 - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 10 Savos apsvērumos par pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegti 2013. gada 19. februārī, Padome lūdz Vispārējās tiesas priekšsēdētāju:
 - noraidīt pieteikumu par pagaidu noregulējumu;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 11 Pamattiesvedības ietvaros 2013. gada 26. februāra tiesas sēdē tika uzklausi lietas dalībnieku mutvārdu atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem.

Juridiskais pamatojums

- 12 Kopā interpretējot, pirmkārt, LESD 278. un 279. pantu un, otrkārt, LESD 256. panta 1. punktu, no tiem izriet, ka pagaidu noregulējuma tiesnesis, ja tā ieskatā apstākļi to prasa, var izdot rīkojumu apturēt Vispārējā tiesā apstrīdētā akta piemērošanu vai noteikt nepieciešamos pagaidu pasākumus. Tomēr LESD 278. pantā ir noteikts pārsūdzību neapturoša rakstura princips, jo Eiropas Savienības iestāžu, organizāciju un struktūru pieņemtajiem tiesību aktiem ir piemērojama tiesiskuma prezumpcija. Tātad pagaidu noregulējuma tiesnesis tikai izņēmuma kārtā var izdot rīkojumu apturēt šāda akta piemērošanu vai noteikt nepieciešamos pagaidu pasākumus (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2009. gada 17. decembra rīkojumu lietā T-396/09 R *Vereniging Milieudefensie un Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 13 Turklāt Vispārējās tiesas Reglamenta 104. panta 2. punktā ir noteikts, ka pieteikumā par pagaidu noregulējumu ir jānorāda strīdus priekšmets, apstākļi, kas nosaka steidzamību, kā arī faktiskie un tiesiskie pamati, kuri sākotnēji šķietami pamato pieteikumā lūgto pagaidu pasākumu noteikšanu. Tādējādi pagaidu noregulējuma tiesnesis var apturēt piemērošanu un noteikt citus pagaidu pasākumus, ja ir pierādīts, ka, ņemot vērā faktiskos un tiesību pamatus, to noteikšana sākotnēji šķiet pamatota (*fumus boni juris*) un ka tie ir steidzami, ciktāl, lai novērstu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu lietas dalībnieka, kurš tos pieprasa, interesēm, ir nepieciešams, lai tie tiktu noteikti un stātos spēkā jau pirms nolēmuma pieņemšanas pamatlietā. Šie nosacījumi ir kumulatīvi tādā veidā, ka, ja kāda no tiem trūkst, pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu ir jānoraida (Tiesas priekšsēdētāja 1996. gada 14. oktobra rīkojums lietā C-268/96 P(R) *SCK* un *FNK*/Komisija, *Recueil*, I-4971. lpp., 30. punkts).
- 14 Šis kopējās pārbaudes kontekstā pagaidu noregulējuma tiesnesim ir plaša novērtējuma brīvība un viņš, ņemot vērā lietas īpašos apstākļus, var brīvi noteikt veidu un kārtību, kādā šie dažādie apstākļi ir jāpārbauda, jo nepastāv tiesību normas, kas liktu tiesnesim ievērot kādu iepriekš noteiktu analīzes sistēmu, kurā novērtējama nepieciešamība noteikt pagaidu pasākumus (Tiesas priekšsēdētāja 1995. gada 19. jūlija rīkojums lietā C-149/95 P(R) Komisija/*Atlantic Container Line* u.c., *Recueil*, I-2165. lpp., 23. punkts, un 2007. gada 3. aprīļa rīkojums lietā C-459/06 P(R) *Vischim*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 25. punkts). Tāpat pagaidu noregulējuma tiesnesis, ja nepieciešams, izsver arī pastāvošās intereses (Tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 23. februāra rīkojums lietā C-445/00 R *Austrija*/Padome, *Recueil*, I-1461. lpp., 73. punkts).
- 15 Ņemot vērā lietas materiālus, pagaidu noregulējuma tiesnesis uzskata, ka viņa rīcībā ir visas nepieciešamās ziņas, lai lemtu par attiecīgo pieteikumu par pagaidu pasākumu noteikšanu, iepriekš nenoklausoties lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus.
- 16 Pastāvot šādiem lietas apstākļiem, vispirms ir jāpārbauda, vai ir izpildīts nosacījums par steidzamību.

Par steidzamību

- 17 Prasītāja apgalvo, ka tā jau cieš būtisku un neatgriezenisku kaitējumu, kas turpināsies un ar laiku palielināsies. Atsaucoties uz dokumentiem, kas ir pievienoti pieteikumam par pagaidu noregulējumu, tā precizē, ka tie ir ļoti dažādu veidu kaitējumi, kas ietekmē ne tikai ražošanu, bet pat tās uzņēmuma struktūru. Šajā kontekstā tā norāda (konfidenciāli)¹. Visbeidzot, sankcijām būtu nepieļaujama ārposteritoriāla ietekme, kas atbalsotos trešās valstīs.

1 — Konfidenciālie dati nav norādīti.

- 18 Pēc prasītājas domām, apstrīdēto aktu piemērošanas izraisītie kaitējumi, kas apdraud pat tās uzņēmuma pastāvēšanu, izpaudisies attiecīgi kā ļoti negatīvas divējas sekas: pamatojoties uz izpildes līgumu īstenojamo projektu kavējumi (*konfidenciāli*). Turklāt tiktu apgrūtināta prasītājas pieeja konkrētām lietām un aprikojumiem, kas tai ir jālieto, lai veiktu tās darbību būvniecības nozarē. Neiespējamības tieši vērsties pie klientiem un piegādātājiem dēļ tiktu zaudēti klienti, netiktu izpildīti būvdarbi un kopumā tiktu degradēta prasītājas uzņēmējdarbības reputācija un prestižs. Tie būtu grūti aprēķināmi kaitējumi, kuru ekonomiska novērtēšana lielā mērā būtu neiespējama.
- 19 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru steidzamība ir jānovērtē, ņemot vērā pagaidu lēmuma vajadzību, lai novērstu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu lietas dalībniekam, kas lūdz pagaidu pasākumu noteikšanu. Kaitējuma neizbēgamība nav jāpierāda absolūti droši. Pietiek, ja tā ir paredzama un ar pietiekoši augstu varbūtības pakāpi (skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 7. jūnija rīkojumu lietā T-346/06 R *IMS/Komisija*, Krājums, II-1781. lpp., 121. un 123. punkts un tajos minētā judikatūra). Katrā ziņā lietas dalībniekam, kas atsaucas uz apstākļiem, ar kuriem iecerēts pamatot iespējamo būtisko un neatgriezenisko kaitējumu, tie ir jāpierāda (Tiesas priekšsēdētāja 1999. gada 14. decembra rīkojums lietā C-335/99 P(R) *HFB u.c./Komisija*, *Recueil*, I-8705. lpp., 67. punkts; Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 15. novembra rīkojums lietā T-151/01 R *Duales System Deutschland/Komisija*, *Recueil*, II-3295. lpp., 188. punkts, un 2002. gada 25. jūnija rīkojums lietā B/Komisija T-34/02 R, *Recueil*, II-2803. lpp., 86. punkts) un jāsniedz pagaidu noregulējuma tiesnesim konkrētas un precīzas norādes, pamatotas ar detalizētiem dokumentiem, kas apliecina situāciju un ļauj izvērtēt konkrētās sekas, kas, visticamāk, iestāsies, ja lūgtie pagaidu pasākumi netiks noteikti. Lietas dalībniekam, kas lūdz pagaidu pasākumu noteikšanu, ir arī pienākums iesniegt dokumentus, kas apliecina informāciju, ar kuru varētu tikt radīts patiens un vispārējs priekšstats par situāciju, kas attaisnotu šo pagaidu pasākumu noteikšanu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2010. gada 7. maija rīkojumu lietā T-410/09 R *Almamet/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 32., 57. un 61. punkts).
- 20 Ja prasītāja attiecīgajā lietā apgalvo, ka tai ir risks ciest finansiālas dabas kaitējumu, ir jāpiebilst, ka atbilstoši iedibinātajai judikatūrai šāda veida kaitējums, izņemot ārkārtējus apstākļus, nevar tikt aplūkots kā neatgriezenisks, pat ne kā grūti novēršams, jo parasti tas var būt pamats vēlākai finansiālai kompensācijai. Šādā situācijā pagaidu pasākuma pieprasīšana ir pamatota, ja atklājas, ka tā nenoteikšana pirms lēmuma pieņemšanas, ar kuru tiek izbeigta pamattiesvedība, radītu situāciju, kurā, iespējams, tiktu apdraudēta prasītājas finansiālā spēja darboties, vai ka tās tirgus daļas tiktu būtiski un neatgriezeniski mainītas, tostarp attiecībā uz uzņēmuma lielumu (skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2009. gada 28. aprīļa rīkojumu lietā T-95/09 R *United Phosphorus/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 33.–35. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 21 No tā izriet, ka prasītājai, lai pierādītu, ka apgalvotais finansiālais kaitējums ir būtisks un neatgriezenisks, sniedzot patiesu un vispārēju priekšstatu par savu ekonomisko un finansiālo situāciju, bija jāsniedz pagaidu noregulējuma tiesnesim visas ziņas, kas viņam ļautu novērtēt šo situāciju, it īpaši prasītājas uzņēmuma ekonomiskās un finansiālās pazīmes, turklāt šis priekšstats ir jāsniedz pašā pieteikumā par pagaidu noregulējumu. Šādam pieteikumam ir jābūt pietiekoši skaidram un precīzam, lai atbildētājai būtu iespējams sagatavot tās apsvērumus un pagaidu noregulējuma tiesnesim – lemt par pieteikumu bez papildu informācijas, vajadzības gadījumā pamatojoties tikai uz pašu pieteikumu, jo pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem pamatots pieteikums, saskaņoti un saprotami ir jāizriet no paša pieteikuma par pagaidu noregulējumu (Tiesas priekšsēdētāja 2010. gada 30. aprīļa rīkojums lietā C-113/09 P(R) *Ziegler/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 13. punkts, un Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2010. gada 31. augusta rīkojums lietā T-299/10 R *Babcock Noell/Entreprise commune Fusion for Energy*, Krājumā nav publicēts, 17. punkts). Turklāt norādes, kas sniedz šādu patiesu un vispārēju priekšstatu, lietas dalībniekam, kurš lūdz pagaidu noregulējumu, ir jāpamato ar detalizētiem, neatkarīgu ekspertu apliecinātiem dokumentiem, kas ļautu novērtēt minēto norāžu ticamību (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 15. janvāra rīkojumu lietā T-241/00 R *Le Canne/Komisija*, *Recueil*, II-37. lpp., 35. punkts; 2006. gada 13. oktobra rīkojumu lietā T-420/05 R II *Vischim/Komisija*, Krājums, II-4085. lpp., 83. punkts, un 2010. gada 15. marta rīkojumu lietā T-435/09 R *GL2006 Europe/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 34. punkts).

- 22 Jāatzīst, ka šis pieteikums par pagaidu noregulējumu neatbilst šajā judikatūrā atgādinātajiem nosacījumiem.
- 23 Lai arī pieteikumā par pagaidu noregulējumu ir ietverti daži skaitļi saistībā ar apgalvoto finansiālo kaitējumu, prasītāja nav aprakstījusi sava uzņēmuma finansiālo stāvokli. Turklāt tā nesniedz ziņas ne par dažādu kategoriju resursiem, kas tai varētu būt pieejami, ne par tai piederošās visas kustamās un nekustamās mantas veidu un vērtību. Tā nenorāda arī tai piederošo līdzekļu apmēru, kuriem piemēroti strīdīgie iesaldēšanas pasākumi, ne arī, cik liels procentuāli ir to apjoms attiecībā pret tās kopējo finansiālo ietekmi, ne darbības apjomu, ko tā veic Savienības tirgū. Prasītāja tādējādi acīmredzami nav iesniegusi ziņas, kas ļautu gūt patiesu un vispārēju priekšstatu par situāciju un kas pašas par sevi lietderīgi būtu norādījušas uz apgalvotā finansiālā kaitējuma būtiskumu.
- 24 Konkrētāk, attiecībā uz pieteikumam par pagaidu noregulējumu pielikumā pievienotajiem dokumentiem runa ir par prasītājas ģenerāldirektora parakstītu 2013. gada 30. janvāra iesniegumu, kurā uz divām lapaspusēm ir uzskaitīti vien tie paši kaitējumi, kas parādās pieteikumā par pagaidu noregulējumu. Ir pašsaprotami, ka šis iesniegums neatbilst iepriekš 21. punktā minētās judikatūras nosacījumiem, jo tas nesniedz patiesu un vispārēju priekšstatu par prasītājas saimniecisko un finansiālo situāciju un turklāt nav no prasītājas neatkarīga eksperta apliecināts.
- 25 Turklāt jāatgādina, ka līdzekļu iesaldēšanas režīma mērķis ir attiecīgajām personām vai vienībām liegt pieeju saimnieciskajiem vai finanšu resursiem, kurus tās varētu izmantot ar kodolieročiem saistītu darbību, kas var radīt kodolieroču izplatīšanas risku, vai ar kodolieroču piegādes sistēmu attīstību saistītu darbību atbalstam. Lai šis aizliegums varētu saglabāt tā lietderīgo iedarbību un lai Savienības noteiktās sankcijas pret Irānas Islāma Republiku būtu efektīvas, ir jāizslēdz iespēja minētajām personām un vienībām izvairīties no to līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanas un turpināt atbalstīt Irānas kodolprogrammu. Šādā aspektā atbilstošās Savienības tiesību aktu normas, kurās paredzēta līdzekļu vai saimniecisko resursu iesaldēšana, pilnvaro atbildīgās un kompetentās valsts iestādes izņēmuma kārtā atļaut atcelt to atsevišķo līdzekļu iesaldēšanu, kuriem principā būtu jāļauj segt galvenos izdevumus un vajadzības vai izpildīt pirms minētās iesaldēšanas uzņemtās līgumsaistības (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 14. jūnija rīkojumu lietā C-644/11 P(R) *Qualitest FZE /Padome*, 41., 42. un 44. punkts, un 2012. gada 25. oktobra rīkojumu lietā C-168/12 P(R) *Hassan /Padome*, 39. punkts).
- 26 Attiecīgi, pat ja ierobežojošie pasākumi, kādi tiek skatīti šajā lietā, būtiski ietekmē konkrēto personu, vienību un struktūru tiesības un brīvības (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 3. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-402/05 P un C-415/05 P *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation/Padome* un Komisija, Krājums, I-6351. lpp., 375. punkts, un 2010. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-340/08 *M* u.c., Krājums, I-3913. lpp., 65. punkts), tomēr iepriekš minētās izņēmuma normas ļauj nodrošināt to personu, vienību un struktūru, uz kurām attiecināmi minētie pasākumi, izdzīvošanu un tādējādi novērst draudus to pastāvēšanai (šajā ziņā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Qualitest FZE/Padome*, 43. punkts).
- 27 Šajā gadījumā Lēmuma 2010/413 20. panta 3., 4. un 6. punkts, kā arī Regulas Nr. 267/2012 24.–26. pants ir tie, kas izņēmuma kārtā ļauj nodrošināt, lai prasītājai ar tās līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanu radītā finansiālā kaitējuma apjoms nebūtu tāds, kas apdraud tās pastāvēšanu. Šajos apstākļos šī prasība, ar kuru tiek lūgts apturēt apstrīdēto tiesību aktu piemērošanu, ir jāizvērtē, ņemot vērā (prasītājas gadījumā) minēto procedūru, kuras izņēmuma kārtā tiek atļauts atcelt atsevišķu naudas līdzekļu iesaldēšanu, piemērošanu (šajā ziņā skat. iepriekš minētos rīkojumus lietā *Qualitest FZE/Padome*, 66. punkts, un lietā *Hassan/Padome*, 40. punkts).
- 28 Prasītāja klusē par atcelšanas iespējām saskaņā ar Lēmuma 2010/413 20. pantu un Regulas Nr. 267/2012 24.–26. pantu. It īpaši tā nav norādījusi, vai tā ir iesniegusi pieprasījumu, lūdzot atļauju izmantot iesaldētos līdzekļus, un vai tā ir saskārusies ar grūtībām vai saņēmusi atteikumu, kas tai liedz iegūt šādu atļauju no dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

- 29 Šī papildu iemesla dēļ apgalvotā finansiālā kaitējuma smagums nav pierādīts.
- 30 Attiecībā uz šī kaitējuma neatgriezeniskumu ir jāatgādina, ka finansiāls kaitējums, kāds ir norādīts šajā lietā, parasti var būt pamats vēlākai finansiālai kompensācijai. Gadījumā, ja apstrīdētie tiesību akti tiku atcelti, prasītāja varētu saņemt finansiālu kompensāciju, saskaņā ar LESD 268. un 340. pantu ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību, ar to saprotot, ka atbilstoši iedibinātajai judikatūrai iespēja celt minēto prasību ir pietiekama, lai tiktu apliecināts finansiālā kaitējuma principā atgriezeniskais raksturs, neraugoties uz neskaidrībām, kas attiecas uz konkrēto strīdu (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 14. decembra rīkojumu lietā C-404/01 P(R) Komisija/*Euroalliajes* u.c., *Recueil*, I-10367. lpp., 70.–75. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Hassan/Padome*, 77.–81. punkts).
- 31 No tā izriet, ka šajā lietā nav izpildīts steidzamības nosacījums.
- 32 Šis risinājums saskan ar dažādu iesaistīto interešu izsvēršanu.

Par interešu izsvēršanu

- 33 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka, veicot dažādu iesaistīto interešu izsvēršanu, pagaidu noregulējuma tiesnesim tostarp ir jānosaka, vai lietas dalībnieka, kurš pieprasa piemērošanas atlikšanu, intereses panākt tās noteikšanu nav pārakas par interesēm tūlītēji piemērot apstrīdēto aktu, it īpaši pārbaudot, vai iespējamā šī akta atcelšana, ko veiks tiesnesis, kas izskatīs lietu pēc būtības, ļaus mainīt situāciju, ko varētu radīt tūlītēja šī tiesību akta izpilde, un otrādi – vai minētā tiesību akta piemērošanas apturēšana tiks šķēršļus tā mērķu sasniegšanai, ja pamatprasība tiktu noraidīta (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 26. jūnija rīkojumu apvienotajās lietās C-182/03 R un C-217/03 R Beļģija un *Forum 187/Komisija*, *Recueil*, I-6887. lpp., 142. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Babcock Noell/Entreprise commune Fusion for Energy*, 64. punkts).
- 34 Šajā lietā šķiet, ka apstrīdēto tiesību aktu piemērošanas atlikšana varētu likt šķēršļus pilnīgai to mērķu sasniegšanai gadījumā, ja pamatprasība tiktu noraidīta, un turklāt padarītu neiespējamu situācijas maiņu. Šāda atlikšana ļautu prasītājam nekavējoties izņemt visus līdzekļus, kurus uzglabāja bankas, kuru pienākums bija nodrošināt iesaldēšanu, un iztukšot visus savus bankas kontus pirms lēmuma pieņemšanas lietā pēc būtības. Kā arī tai būtu iespējams iegūt savus līdzekļus, izvairoties no tai piemēroto ierobežojošo pasākumu mērķa izdarīt spiedienu uz Irānas Islāma Republiku, lai tā pārtrauktu ar kodolieroču izplatīšanu saistītās darbības un kodolieroču nesēju sistēmu izstrādi, sasniegšanas, nepastāvot iespējai mainīt šo situāciju ar vēlāk pieņemtu lēmumu par pamatprasības noraidīšanu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pagaidu pasākumi, kas tiek lūgti pagaidu noregulējuma tiesnesim, nedrīkst jau iepriekš padarīt par bezjēdzīgu lēmumu, kas vēlāk tiks pieņemts pamattiesvedībā (iepriekš minētais rīkojums lietā Komisija/*Atlantic Container Line* u.c., 22. punkts, un Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2002. gada 7. maija rīkojums lietā T-306/01 R *Aden* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, II-2387. lpp., 41. punkts).
- 35 Turpretim, ņemot vērā, ka prasītāja nav pierādījusi, ka gadījumā, ja pieteikums par pagaidu noregulējumu tiktu noraidīts, iestātos smags un neatgriezenisks kaitējums, šķiet, ka gadījumā, ja tiesnesis, kurš iztiesā lietu pēc būtības, atceltu apstrīdētos tiesību aktus, ciktāl tie attiecas uz prasītāju, situāciju, kas rastos no to tūlītējas piemērošanas, būtu iespējams mainīt.
- 36 Jāpiebilst, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka tādiem tiesību aktiem, kādi ir apstrīdētie tiesību akti, piemīt “reglamentējoša daba” (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation/Padome* un Komisija, 241.–243. punkts, un Tiesas 2011. gada 16. novembra spriedums lietā C-548/09 P *Bank Melli Iran/Padome*, Krājums, I-11381. lpp., 45. punkts). Attiecībā uz reglamentējoša akta atcelšanas iedarbību laikā Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta otrajā daļā ir noteikts, ka Vispārējās tiesas lēmumi, ar kuriem atceļ šādus tiesību aktus, stājas spēkā tikai pēc tam,

kad ir beidzies apelācijas iesniegšanai paredzētais termiņš, vai, ja šajā termiņā iesniegta apelācija, pēc tam, kad Tiesa ir noraidījusi apelāciju (Vispārējās tiesas 2013. gada 5. februāra spriedums lietā T-494/10 *Bank Saderat Iran*/Padome, 119.–124. punkts).

- 37 Šī soda pasākumu spēkā esamības saglabāšana tiek attaisnota ar vajadzību dot Padomei iespēju novērst konstatēto prettiesiskumu, vajadzības gadījumā piemērojot jaunus pasākumus (iepriekš minētais spriedums lietā *Bank Saderat Iran*/Padome, 125. punkts). Turklāt pat Tiesa, norādot uz spriedumu, kas pasludināts iepriekš minētajās apvienotajās lietās *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation* /Padome un Komisija, uzlika pienākumu trīs mēnešus saglabāt soda pasākumus, kurus tā tikko kā bija atcēlusi, pamatojot, ka ar to tūlītēju atcelšanu varētu būtiski un neatgriezeniski tikt apdraudēta šo pasākumu efektivitāte, jo laika posmā pirms to varbūtējās aizvietošanas ar jauniem pasākumiem ieinteresētās personas varētu izvairīties no tā, ka tām šie pasākumi varētu lietderīgi tikt piemēroti (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation* /Padome un Komisija, 373. un 376. punkts).
- 38 Iepriekš minētie apsvērumi, kas izteikti saistībā ar regulām, ir sistemātiski izklāstīti lēmumos, ar kuriem tiek uzlikts pienākums veikt līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanu, saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu, ar kuru Vispārējai tiesai atļauts noteikt, kuras no atceltā tiesību akta sekām ir jāuzskata par galīgām. Tādējādi, runājot konkrēti par Lēmumu 2010/413, kas grozīts ar Lēmumu 2011/783, Vispārējā tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Bank Saderat Iran*/Padome (126. punkts un tajā minētā judikatūra) uzskatīja, ka atšķirības starp Lēmuma 2010/413 un Regulas Nr. 267/2012 atcelšanas spēkā stāšanās datumu pastāvēšana varētu izraisīt nopietnu tiesiskās noteiktības apdraudējumu, jo abos šajos tiesību aktos *Bank Saderat Iran* tika piemēroti identiski pasākumi. Tādējādi tā saglabāja Lēmuma 2010/413 sekas attiecībā uz *Bank Saderat Iran* līdz brīdim, kad stāsies spēkā Regulas Nr. 267/2012 atcelšana.
- 39 Attiecīgi, ja Vispārējai tiesai pamattiesvedības ietvaros būtu jāpiemēro argumentācija, ar kuru tā pamatojusi iepriekš minētajā lietā *Bank Saderat Iran*/Padome pasludināto spriedumu, pat apstrīdēto tiesību aktu atcelšana neradītu tūlītējas sekas – prasītājas nosaukuma dzēšanu no minētajiem tiesību aktiem, tādējādi tai noteiktie līdzekļu iesaldēšanas pasākumi tiktu atstāti spēkā pēc sprieduma, ar kuru tie atcelti, pasludināšanas datuma. Katrā ziņā, pat ja Lēmuma 2010/413, kas grozīts ar Lēmumu 2011/783, atcelšanas iedarbība laikā nebūtu saskaņota ar Regulas Nr. 267/2012 atcelšanu, saskaņā ar minēto regulu prasītājai noteiktie līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, pamatojoties uz Tiesas statūtu 60. panta otro daļu, tomēr tiktu saglabāti pēc atcelšanas sprieduma pasludināšanas datuma, tādējādi prasītājas nosaukums nekādā gadījumā saskaņā ar šo spriedumu netiktu nekavējoties dzēsts.
- 40 Tā kā tiesvedībai par pagaidu noregulējumu ir tikai papildinoša nozīme attiecībā pret pamattiesvedību, uz ko tā balstīta, un tā ir paredzēta, tikai lai nodrošinātu pilnīgu nākotnē pieņemamā nolēmuma pēc būtības efektivitāti (skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 16. novembra rīkojumu lietā T-345/12 R *Akzo Nobel* u.c./Komisija, 25. punkts un tajā minētā judikatūra), un tā kā, pamatojoties uz Reglamenta 107. panta 3. punktu, jebkurš pagaidu noregulējuma tiesneša noteiktais pagaidu pasākums automātiski zaudē spēku, kad tiek pasludināts galīgais spriedums, no tā izriet, ka prasītājas interešu, lai tai tiktu noteikta līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanas pagaidu atcelšana, mērķis ir tādu priekšrocību iegūšana, ko tā nevarētu iegūt pat ar atceļošu spriedumu. Šāds spriedums praktiskās sekas, kādas vēlas prasītāja, proti, tās nosaukuma izdzēšanu no to personu saraksta, kuru līdzekļi un saimnieciskie resursi ir iesaldēti, radītu tikai datumā, kas ir vēlāks par šī sprieduma pasludināšanas datumu, savukārt pagaidu noregulējuma tiesnesis pirmajā instancē šajā datumā pilnībā būtu zaudējis *ratione temporis* kompetenci un katrā ziņā prasītājas nosaukums varētu tikt saglabāts minētajā sarakstā, nosakot jaunu ierobežojošu pasākumu, ar kuru Tiesas statūtu 60. panta otrajā daļā noteiktajā termiņā tiktu aizvietoti atceltie pasākumi. Šādos apstākļos prasītājas intereses, kuru mērķis ir panākt līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanas pagaidu atcelšanu, izmantojot pagaidu noregulējumu, pagaidu noregulējuma tiesnesim nav iespējams aizsargāt.
- 41 No visa iepriekš minētā izriet, ka, izsverot dažādas pastāvošās intereses, pārsvars nav par labu prasītājai.

- 42 Tādēļ pieteikums par pagaidu noregulējumu ir noraidāms un nav jāizvērtē *fumus boni juris* esamība.
- 43 Attiecībā uz strīdiem saistībā ar līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanas pasākumiem tādējādi vispiemērotākā procedūra, lai nodrošinātu steidzamu juridisko aizsardzību, šķiet, būtu bijusi paātrinātā tiesvedība, pamatojoties uz Reglamenta 76.a pantu, kas prasītājam būtu bijis jālūdz ar atsevišķu dokumentu, iesniedzot pamatprasību.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀS TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

izdod rīkojumu:

- 1) **pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt;**
- 2) **lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

Izdots Luksemburgā 2013. gada 11. martā.

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
M. Jaeger